

GÉCZI JÁNOS

... örökkévalóság.

Huszonkettőig a korával együtt
 öregedett. Egy reggelen, két Nap kelt akkor,
 visszafiatalodott, s az arca nem változott többé,
 kék és kerek szemű, merő bizalom,
 hogy mellette szégyellni való a gondtalanság
 s a megbicsakló mondat,
 amelyben nem elkezdődik, hanem elmúlik a nap.
 Egyre több reggelen volt, hogy odaállt
 az előszoba fogasához, s az eltávozott
 éjjeli vendég kabátjának helyét körbeszaglászta.
 Amiként a róka szokása a zsákmány után
 maradó üres helyszínnel. A feledés és az
 emlékezés szöközében maradt legtöbbször,
 ahol a kondom, a kesztyű, a lepedőfolt és a félig
 evett csokoládészelet jelzi a teljes alakot,
 akiből az egész sem lett volna elég.
 Így látom őt a továbbiakban. Lassan
 szeretni is fogom, én, akinek a hiány
 a jó és a hűséges gazdája az örökkévalóságban.

... gyepfüvek.

Akként formázza meg a látványt
 a kép készítéséhez a vízparton,
 hogy lássam együtt az alakját a tükörképével.
 Számára fontos lehet a duplává nagyítás,
 amelyet én teljesítek ki, az exponálás során.
 Akad pont, a cipőtalpa magasában,
 ahol összeforr a múlt és a jelen, amely alatt
 a móló deszkalapjai egymás mellett hevernek a vízre.
 Az így kétszeresére vastagodott horizontra két
 alakkal áll, s két csillag két irányába mutat a két fej,
 mint egyetlen iránytű két hegye. A szemei itt is, ott is sárgák,
 nem mondhatom, ahogy leejti vagy föl húzza a vállát,
 ne lenne elesett s egyben megható.
 Ilyen, mert ilyenné sikeredett a teremtésben.
 Oly menthetetlen és kiszolgáltatott
 a háttérbe húzóó öreg olajfák előtt,
 hogy melléje áll, a fényképen kivehető, a Teremtő
 és fél karéjban néhány arkangyal
 fiatal sirályok képében. Miként lehet

együtt ennyi tartománya a világnak,
mint középkori oltárképeken,
minden szférája a mindenségnek
a póre pokoltól egészen az omnipotens szellemig.
S a közjük vetett elemeken, izgató köldökön, duzzadó holdon
és holdvilágon túl a vértanúk, szentek, minden egyébig.
Miként, hogy láthatják nézhető karát a világnak
az én szemeim? Miként, hogy ő
egyszerre két világban is
oly tökéletes, mint Uccello madonnája,
ahogyan sóváran áll, kezében póráz,
s amelyen a zöld sárkány
szája bűzétől elszáradnak a nyírott gyeptüvek.
S én olyan, aki attól, amit megnéz,
elporlad.

... kihajít.

Szőlőt eszik a teraszon, édes főtt búzával.
Ezer férfival hált s a legtöbbel nem is abban az évben,
amikor kurvaként kereste a kenyerét. Akkoriban
félreforgott a Föld, s pontosan érezte, hogyan lesz időnként
fél perccel hosszabb életű egy-egy nappal. Most is
csalé a világ, félrehord, miként a legtöbb pasi,
akiknek folyton balra húz, mert a nehezek olyan, a heréje.
Én, aki ezeregyedik leszek, ha tudom, mit tud a férfi,
ki annyira behorpadt sok régi szerelemtől,
amint a bádogszent a búzaföld szélén,
hiába suttog, milyen volt, milyen volt,
összerugdossa a szőke nyár, viszi gabonátáblából
gabonátáblába ondó magzagaként a szél
egyre-másra odább és tovább.
Mi tagadás, pompás testű, megformázott,
alapos céda történet, s bár felnevelt
több szeretőt, tökéletes maradt, és csak akkor dalol,
ha tekintélyes csapatukkal körbefogják a
huri tekintetű seregélyek.
A szemöldöke dús, mint az ágyéka tömött gyepe éjjel.
Ő az, akibe bárki beleszeret, csak az nem teszi,
aki olyan, mint én, emiatt bátran lehet az ezeregyedik.
Kinek hajlata nem a szentlélektől bűzlik.
Zavar-e, ha majd mesél? Ha történetévé tesz, mint prédát.
Ha elmeséli,
úgy forgok édes nyálában, mint borban muslica,
karja szőlőtő indája körém növekszik, tenyere levél, arca
a gyümölcsérlelő nap,
én heverek kielégülten a rám boruló teste lugasában,
mielőtt házából kihajít.